

GUDSTJENESTE MED NATTVERD

Avskjed med Alf
Fjellhamar kirke 24. august 2014

Matteus 23,37 – 39

PREKEN

INNLEDNING

Teksten i dag er fra et fortvilet og smertefullt punkt i Jesu liv. Han har i tre år delt og levd ut evangeliet om Guds kjærlighet og nåde, rundt i Israel. Mange er blitt berørt og forandret, fattet nytt mot, men motstanden har samtidig gradvis hardnet til. Særlig fra de skriftlærde og fariseerne. Kapitlene før vår tekst er fra dagene etter inntoget i Jerusalem den siste påsken, og konfrontasjonene med jødernes ledere står i kø. Jesu undervisning griper folket, og plasserer de skriftlærde og fariseerne i et dårlig lys. De prøver å sette Jesus fast, men blir selv svar skyldig. Så tar Jesus bladet fra munnen og avkler fariseerne og de skriftlærde og fratrar dem all ære med ve-ropene. Anklagene er harde og mange. Før Jesus forlater templet og Jerusalem gripes han av fortvilelse, og anklagen blir til en klage over byen.

37 Jerusalem, Jerusalem, du som slår profetene i hjel og steiner dem som blir sendt til deg! Hvor ofte ville jeg ikke samle dine barn, som en høne samler kyllingene under sine vinger. Men dere ville ikke. **38** Så hør: Huset deres blir forlatt! **39** For jeg sier dere: Heretter skal dere ikke se meg før dere sier: Velsignet være han som kommer, i Herrens navn!

JERUSALEM

Jerusalem. Hvilken by. Biografier om denne byen er dramatisk lesning. Om så mye kjærlighet, tro, håp, drømmer – og om så mye lidelse, krig og ødeleggelse. Tre religioner har sterke bånd til byen. Nidkjærheten for Guds sak, den rene tro, helligstedene, har alltid vært brennende. Allerede på Jesu tid var byen forbundet med profeter som ble slått i hjel og steinet.

Det som skjer i byen i dag føyer seg inn i en lang rekke av strid og kamp i. Gjorde inntrykk når jeg skjønnte at dagens gater ligger metervis over opprinnelig bakkenivå da byen om igjen og om igjen er reist på restene av en rasert og ødelagt by. Kan det noen gang bli fred her? Uten murer, bevæpnede vakter og frykt?

GUDS OMSORG

Jesus hadde en dyp omsorg for og nærhet til Jerusalem. Her ble han omskåret og fikk navnet sitt 8 dager gammel. Her har han sikkert årlig vært i følge med pilgrimskaren til templet i høytidene. Her var hjertet for hans oppdrag, å forkynne evangeliet om Guds nåde. Den doble tiltalen Jerusalem, Jerusalem, viser noe av inderligheten og inntrengende tonen i klagen, og den tilsvarende omsorgen som ligger bak. I fortsettelsen kommer omsorgen utvetydig frem: Hvor ofte ville jeg ikke samle barna dine som en høne samler kyllingene under vingene sine. Her ligger nok ikke bare alle Jesu egne forsøk på å nå inn til sine landsmenns hjerter, men han stiller seg i Guds sted, han som vi fra Jesaja hørte dagen lang rekker sine hender ut og sier her jeg, her er jeg. Bibelen er egentlig en eneste stor fortelling om Gud som på ny og på ny rekker sine hender ut til oss mennesker. Og sier her er jeg.

Jeg minnes en fortelling fra jeg var liten, sikkert søndagsskolen, om en brannmann som går gjennom en utbrent branntomt. Huset er brent

ned, så også hønsehuset ut i hagen. Ute i hønsegården, lengst vekk fra det utbrente hønsehuset, ligger en livløs hønemor. Og det er noe ved den hønsemoren som fanger brannmannens oppmerksomhet. Det er som om den har lagt seg til, fast og rolig, for å møte sin død, verdig og behersket. Brannmannen går bort til hønemoren og løfter den svidde halvbrente dyrekroppen opp. Og opp på han stirrer det flere forskremte par øyne fra kyllingene som hønemoren med sitt liv og sine vinger modig skjulte for flammenes rov.

Et fantastisk bilde på Guds kjærlighet. På Jesu offer. Jesus, vår hønemor. På det stedet man antar Jesus klaget og gråt over Jerusalem er det bygde en kirke, tårekirken. Der inne er det et mosaikkbildet av en høne med glorie.

MEN DERE VILLE IKKE

Men dere ville ikke. Ville ikke la seg samle inn under hønemors vinger. Ja, ja. Det er nå deres valg. Greit det vel? Folk må jo få velge sin vei. Ja, det er akkurat det. Folk får velge sin egen vei. Gud tvinger ingen. Men fortvilelsen og smerten i erkjennelsen av, men dere ville ikke, er så dyp av to grunner.

For det første ligger det et dypt alvor for liv og evighet i bønn. Gud rekker hendene ut til et trassig folk: Her er jeg. Her er jeg. Men de ville gå sine egne veier. Uten Gud. Kyllingene på branntomten kunne selv velge om de ville skjule seg under hønemors vinger, eller greie seg på egen hånd. Det valget var deres, med mulige fatale konsekvenser. Det visste hønemoren. Det vet Jesus. Det smerter.

Men Alvoret alene gir ikke den dype fortvilelsen og smerten vi aner hos Jesus. Det gjør kjærligheten. Når du elsker den som tar gale valg i livet, blir det virkelig vondt. Det kan mange kjenne seg igjen i. Mange foreldre har hjelpesløst stått og sett på hvordan det glade

barnet du engang hadde gradvis ble borte. Om det var rus som tok det, eller mobbing, faller utenfor sosialt, depresjon og et knust selvbilde. Eller sorgen når de ikke kan eller vil dele troen. Når de velger miljøer, venner og livsførsel som vil gi dem en krevende vei fremover. Eller når de vender seg helt i mot hjemmet, vil bort, og ikke ønsker å ha mer med foreldre å gjøre. Avmakten når du ikke kan tvinge et voksent barn. Avmakten når du ikke lenger kan beskytte og holde rundt. For de vil det ikke.

Men det er også jeg som ikke vil. Som stadig vekk vil gå min egen vei, følge mine egne tanker. Som ikke vil la meg veilede. Som blir fanget i selvopptatthet, egenkjærlighet og urett. Som vil bruke tiden min og pengene mine på det jeg selv vil.

Selv Jesus har kjent på fortvilelse over ikke å nå fram. Over at folk ikke vil høre, ikke vil komme til han, ikke vil tro. Når vi sliter med det samme, folk bryr seg ikke om tro, dåpstall synker, ungdommer som ble med blir borte, så er det godt å vite at Jesus også har møtt det. Men det kan også gi en oppgitt tanke – når ikke Jesus klarte å få alle til tro, når mange ikke ville høre og tro etter å ha møtt han, hva kan jeg da regne med? En kan få lyst til å gi opp, dette er og blir et motbakkeprosjekt.

HVA VIL DU?

Men i en sånn situasjon, hva gjorde Jesus? Det første som står etter denne klagen er: Jesus forlot nå templet. Men fortellingen stopper ikke med det. Jesus ga ikke opp. Nei, han satset enda hardere. Etter en dag eller to hvor han underviste disiplene om de siste tider, og ble salvet, vendte han nok en gang tilbake til byen han hadde forlatt. Enda en gang kom Gud tilbake og rakte ut hendene og sa her er jeg, her er jeg. De hendene ble grepet begjærlig, og spikret til korset. Som en hønemor strakte han ut sine vinger på korset. I skyggen fra

korset, dekket av Jesu offer slipper vi unna straffen, beskyttes vi fra dommen som ville ødelagt oss. Men vi må velge å stille oss under korset. Vi må velge å søke ly under hønemors vinger. Det er vårt valg.

Det er ikke Gud som forlater oss. Det er ikke Gud som vender seg bort fra oss. Hele dagen rekker han hendene ut til oss. Hans kjærighet og omsorg rekkes ut til oss uten opphør. Det er vi som vender oss bort fra han og som ikke vil. Som vil gå våre egne veier.

Gud tvinger ingen. Han gir oss frihet til å velge. Jesus rekker ut hendene for oss på korset. Soner straffen så vi kan gå fri. Han rekker de naglemerkede hendene ut til å oss og ber oss komme til han, samles hos han, i skyggen av hans vinger. Her kan du få nåde og tilgivelse. Det handler ikke om du er bra nok eller flink nok eller noe annet. Det handler om hva du vil. Mange vil ikke la seg samle. Mange vil. Hva vil du? I nattverden i dag kan du få si noe om hva du vil. Ikke noe om hvor mye du forstår, det kan være mangt å undres over. Heller ikke hvor sterkt du tror, for tvilen kan ligge på lur. Men i nattverden kan du få si noe om hva du vil. Uavhengig av hvor mye forstår eller hvor sterkt du tror. Vil du søke ly under Jesus kors, vil du ta i mot Guds kjærighet og nåde? Så kom inn i Guds verden. Han er i din. Hvis du vil kan du få være i hans.

706 – Gud du er ikke i min verden